

Acerca de este libro

Esta es una copia digital de un libro que, durante generaciones, se ha conservado en las estanterías de una biblioteca, hasta que Google ha decidido escanearlo como parte de un proyecto que pretende que sea posible descubrir en línea libros de todo el mundo.

Ha sobrevivido tantos años como para que los derechos de autor hayan expirado y el libro pase a ser de dominio público. El que un libro sea de dominio público significa que nunca ha estado protegido por derechos de autor, o bien que el período legal de estos derechos ya ha expirado. Es posible que una misma obra sea de dominio público en unos países y, sin embargo, no lo sea en otros. Los libros de dominio público son nuestras puertas hacia el pasado, suponen un patrimonio histórico, cultural y de conocimientos que, a menudo, resulta difícil de descubrir.

Todas las anotaciones, marcas y otras señales en los márgenes que estén presentes en el volumen original aparecerán también en este archivo como testimonio del largo viaje que el libro ha recorrido desde el editor hasta la biblioteca y, finalmente, hasta usted.

Normas de uso

Google se enorgullece de poder colaborar con distintas bibliotecas para digitalizar los materiales de dominio público a fin de hacerlos accesibles a todo el mundo. Los libros de dominio público son patrimonio de todos, nosotros somos sus humildes guardianes. No obstante, se trata de un trabajo caro. Por este motivo, y para poder ofrecer este recurso, hemos tomado medidas para evitar que se produzca un abuso por parte de terceros con fines comerciales, y hemos incluido restricciones técnicas sobre las solicitudes automatizadas.

Asimismo, le pedimos que:

- + *Haga un uso exclusivamente no comercial de estos archivos* Hemos diseñado la Búsqueda de libros de Google para el uso de particulares; como tal, le pedimos que utilice estos archivos con fines personales, y no comerciales.
- + *No envíe solicitudes automatizadas* Por favor, no envíe solicitudes automatizadas de ningún tipo al sistema de Google. Si está llevando a cabo una investigación sobre traducción automática, reconocimiento óptico de caracteres u otros campos para los que resulte útil disfrutar de acceso a una gran cantidad de texto, por favor, envíenos un mensaje. Fomentamos el uso de materiales de dominio público con estos propósitos y seguro que podremos ayudarle.
- + *Conserve la atribución* La filigrana de Google que verá en todos los archivos es fundamental para informar a los usuarios sobre este proyecto y ayudarles a encontrar materiales adicionales en la Búsqueda de libros de Google. Por favor, no la elimine.
- + *Manténgase siempre dentro de la legalidad* Sea cual sea el uso que haga de estos materiales, recuerde que es responsable de asegurarse de que todo lo que hace es legal. No dé por sentado que, por el hecho de que una obra se considere de dominio público para los usuarios de los Estados Unidos, lo será también para los usuarios de otros países. La legislación sobre derechos de autor varía de un país a otro, y no podemos facilitar información sobre si está permitido un uso específico de algún libro. Por favor, no suponga que la aparición de un libro en nuestro programa significa que se puede utilizar de igual manera en todo el mundo. La responsabilidad ante la infracción de los derechos de autor puede ser muy grave.

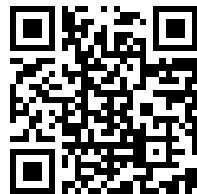
Acerca de la Búsqueda de libros de Google

El objetivo de Google consiste en organizar información procedente de todo el mundo y hacerla accesible y útil de forma universal. El programa de Búsqueda de libros de Google ayuda a los lectores a descubrir los libros de todo el mundo a la vez que ayuda a autores y editores a llegar a nuevas audiencias. Podrá realizar búsquedas en el texto completo de este libro en la web, en la página <http://books.google.com>

This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

12
SPECIFICATIONEM

**EX PRINCIPIIS IVRIS NATVRAE STRICTE
SIC DICTI SEV COGENTIS EXAMINAT
EAMQVE**

**PRAESIDE
LEONARDO LVDOVICO MENCKEN D
FACVLTAT. IVRID. ASSESSOR. ORDIN.**

—————
**IN AVDITORIO MAIORI
PRO GRADV DOCTORIS
IN IVRE VTROQVE RITE OBTINENDO**

**DIE MAH CIO IO CCLVIII
HORIS ANTE ET POST MERIDIEM CONSVETIS
EXAMINI PVBLICO PROPONIT**

**AVCTOR
AVGVSTVS GOTTHELFF SCHMVCKIVS
IVR. VTR. AC PRAESES CANDIDATVS ET NOTARIVS
PVBLICVS CAESAREVS**

—————
**VITEMBERGAE
EX OFFICINA IOANNIS SAMVELIS GERDESII**

91

§. I.

SENTENTIAE QUORVNDAM DOCTORVM NOMINATIM
GROTII, ZIEGLERI, CONNANI, PVFENDORFII,
THOMASII, HERTII, VINNII, ALIORVMQVE
RECESENTVR.

De specificatione iam multa ab eruditis, iisque quidem, qui principem locum tenent, dicta et scripta sunt, nam tam iure naturali, quam civili, adeo spinosum hoc thema videbatur, vt difficilioribus controuersis, non iurgiis solum, sed et litibus obnoxium esset. Prius tot diuersae Doctorum celeberrimorum sententiae demonstrant, posterius ex PROCULEIANORVM et SABINIANORVM ^{a)} dissensu patet.

Etsi vero in ciuitate, vbi saepius arbitrium et voluntas principis pro ratione legis stat, res iam certa et definita sit, ar-

A 2

tamen

a) §. 25. I. de Rerum diuis.

tamen in statu naturali, vbi ex sola ratione, per quam naturales leges promulgatae sunt, res decidenda est, vsque huc, vt mihi videtur, haud accurate disputatum est. Sane HUG. GROTII ^{b)} et CASP. ZIEGLERI ^{c)} sententia, qua nouam speciem, ex aliena materia productam, communem fieri contendunt, non placet; nec FRANCIS. CONNANI ^{d)} argumentis commoueor, vt cum ipso defendam, videndum esse, materia, an forma, pluris aestimanda sit. Magna cum industria, anxioque fere labore SAM. L. B. DE PUFENDORF ^{e)} materiam tractat, qui ex variis circumstantiis, varie rem decidendam esse putat, sed frustra. Distinctio in res fungibiles, et non fungibiles, quam CHR. THOMASIVS ^{f)} et IO. NICOL. HERTIVS ^{g)} qui hunc sequitur, vrget, admittenda non videtur, multo minus in eorum sententiam pedibus ibo, qui ius romanum, et praecipue eam, quam IUSTINIANVS confirmat, doctrinam, pro iure naturali venditant, in quorum numerum ARNOLD. VINNIUS ^{h)} vna cum IO. NICOL. HERTIO ⁱ⁾ referendus, hic enim in rebus non fungi-

b) GROTIUS in Iure belli et pacis cap. 8. §. 19. 21.

c) ZIEGLERVS in notis ad GROTIVM loco laudato.

d) CONNANVS in comment. Iur. ciu. Lib. III. cap. 6.

e) PUFENDORFIVS in Iure Nat. et Gent. Lib. IV. cap. 7. §. 10.

f) THOMASIVS in Iurispr. diuin. Lib. II. cap. 9. §. 222. seqq.

g) HERTIVS in notis ad PUFENDORFII loc. alleg. pag. 554. litt. c.

h) VINNIUS in comment. ad Instit. ad §. 25. I. de Rer. Diuis.

i) HERTIVS loco laud.

fungibilibus idem asserit. Imo sunt,¹⁾ qui nesciunt GROTII potius, an IUSTINIANI, sententia sit iuris naturalis, et verior. Hodie plerumque Doctores veterum sententias nouis ratiunculis tuentur.

§. II.

PER SPECIFICATIONEM EX IVRE NATVRALI
DOMINIVM PLANE NON ACQVIRITVR.

Caeteram disputant quoque: Specificatio, num sit modus acquirendi dominium in iure naturali, nec ne? Multum Doctores fere omnes vexantur, dum intricatum hoc thema explicare student, distinctionibus nouis addunt distinctiones, et tamen in cursu cadunt; per specificationem enim dominium plane non acquiritur, siue modum singas originarium siue deriuatum, principalem aut accessorium, certe longe aliter res decidenda est, quod ex sequentibus perspectu difficile non erit.

§. III.

ADNOTATIONES QVAEDAM PRAEMITTVNTVR VT MENS
AVCTORIS EO MELIVS PERCIPERE POSSIT.

Prius tamen, quam ipsam rem aggredi licet, pauca quaedam, ne *λογωμαχία* oriatur, admonenda esse duxi. Primo experientia me docuit, hos, qui ex diuersis principiis,

A 3

quae

¹⁾ Nominatim VLERCVS HETERCVS de iure eius, Lib. II, Sect. IV, c. §. §. 9. 10.

quae fundamenti loco ponunt, vnam eandemque rem explicare et quaestiones inde enatas decidere student, omnem operam perdere, alter enim idem, quod alter negabit, affirmabit, quilibet ex suo principio de sua sententia certissime persuasus, neuter tamen de alterius conuictus erit; inde tot defensiones, et altercationes. Nunquam veritas erui et defendi poterit, nisi litigantes in principio conueniant. Nota satis et trita est regula: *Contra principia negantem nulla est disputatio*, prima ergo quaestio de principio esto. His praesuppositis iam declaro, me hic per ius naturae, ex cuius principiis specificationem disputo, eam scientiam intelligere, quae de iuribus et obligationibus perfectis erga alios tantum agit, ita vt alter me, ad aliquid faciendum aut omittendum, cogere, et in casu contrario, in statu quidem naturali, iure armorum satisfactionem exigere possit; omnia reliqua ad alias scientias pertinent, quae a iure naturali, quod quibusdam stricte sic dictum seu cogens audit, doctrinae causa, omnino separanda sunt. Huius lex fundamentalis est: **COLE PACEM EXTERNAM**. Hos, qui fusiores huius principii explanationem cupiunt, ad **NIC. HIER. GVNDLINGIVM** ^{m)} et **THEOPH. SAM. TREVERVM** ⁿ⁾ remitto. Quodcumque cum hoc non pugnat, siue pacem externam non turbat, non erit
contra

m) **GVNDLINGIVS** in Iure Nat. et Gent.

n) **TREVERVS** in not. ad **PVFENDORF.** de Offic. Hom. et Civ. Lib. I. cap. 3. et in primis ad §. IX. n. I.

contra ius naturae. Caue tamen, vt existimes et concludas: *Ergo id indistincte etiam facere licet?* neutiquam! nam, si ius illud naturae aliquid fieri non prohibeat, semper tamen inquirendum est, numne ethica et politica aliud suadeat, aut religio naturalis aliud praecipiat, quia id, quod ius naturae cogens permittit, alia disciplina forsan dissuadet; idcirco assensus non merentur, qui eum statim ad agnatos et gentiles remittendum, aut pro inhabili iuris naturalis cultore declarandum esse, censent, qui talia in iure naturali profert, quae iis non comprobantur, et *καταδοξα* videntur. Deinde specificatio, quatenus ad accessiones industriales refertur, in iure naturali plane exulat, inde verba definitionis ex iure ciuili desumpta et ad naturale applicata sunt, vt res eo melius et distinctius perspicere et tractari possit. Quod vt moneam, ideo me adstrictum sentio, quia absolum satis esset, in statu naturali absoluto affirmare, me rem alienam possidere, cum is, qui proprius iure naturali possidet, semper sit dominus, ideoque specificatio proprie cogitari plane non possit.

§. IV.

DEFINITIO EX IURE CIVILI SUMTA. THEMA
P R O P O N I T V R.

SPECIFICATIO est *accessio industrialis, qua quis ex aliena materia, suo nomine, nouam speciem facit.* Sic doctores ex iure ciuili eam definiunt. Requiritur itaque 1) hominis industria 2) alie-

aliena materia, 3) ut nouam quis ex hac conficiat speciem 4) idque suo nomine. Dupondiis satis iam nota sunt haec requisita, ideoque hoc loco amplius me non tenent. Potius sequens quaestio thematis locum occupat: Si quis commemorato modo, ex materia aliena, suo nomine, nouam confecerit speciem, num is, cuius opera res aliena nouam formam accepit, an potius dominus pristinae materiae, ex qua noua species producta, huius dominium ex iure naturali acquirat? Prius quam ipsam rem aggredi licet, sequens distinctio, ut accurate procedam, praemittenda est: Specificans, aut bona aut mala fide, rem alienam possidet, et quidem bona fide, dum putat, imo sibi persuasus est, rem esse suam, quia iusto et legitimo modo possessionem eius nactus est; mala vero fide, scilicet rem iam occupatam fuisse, et sine iure, vi aut alio illegitimo modo, sibi possessionem acquisiuisse, non ignorat. Hac distinctione praemissa, accuratius, quam alii fecerunt, me propositam quaestionem decidere posse puto.

§. V.

BONA FIDE SPECIFICANS IDEO, QVIA POSSIDET,
NOVAE SPECIEI DOMINVS FIT.

Ad primum caput quod attinet, nempe num is, qui bona fide rem alienam possidet, ob suam adhibitam industriam dominium huius speciei sibi acquirat? confiteor, satis robustis, ut mihi videntur, argumentis me commoueri, ut affirmem,

mem, hoc casu specificantem dominium nouae speciei omnino retinere, aut non ex eo, quia nouam alienae materiae formam dedit, sed ideo, quia bona fide possidet, in statu enim naturali absoluto, hic cum possessione simul dominium accipit, quod pluribus iam demonstrabo.

§. VI.

DOMINIUM ET POSSESSIO IN STATU NATURALI

ABSOLUTO PARI PASSU AMBULANT.

AD OCCUPATIONEM FACTVM EXTERNVM IDQVE

CLARVM REQUIRITVR.

VERUMT SOLVS ANIMVS NON SUFFICIUNT.

Nobilitata satis, nota et a multis immortalis famae viris adoptata est sententia, Belgae illius Celeberrimi CORNELII VAN BYNKERSHOEKII ^{o)}: Iure naturali possessionem et dominium esse vnum idemque. Certe, si de statu naturali absoluto sermo est, non habeo, cur dissentiam. Sic optime quoque originem domini explicat Vir ob gentem, pariter ac eruditionem, illustrissimus FRID. LVD. S. R. I. Comes in SOLMS etc. ^{p)} Omnes res a natura sunt nullius seu potius in communiōne, vti dicunt primaeva, natura neminem rerum dominum statuit, singulis in omnia potestas competit, aequa-

B lis

^{o)} BYNKERSHOEKIUS in Tr. de dominio maris cap. I. reperitur in opusculis BYNKERSHOEKII minoribus, quae CONRADT edidit Tom. I. p. 293.

^{p)} COMES IN SOLMS in diss. de Maioratu Lipsiae 1729. habita.

lis omnium hac in re est conditio, ita vt cuilibet res in suum
 vsum conuertere liceat. Hoc, vt rite fiat, vt res e commu-
 nione tollatur, et exclusis aliis sibi aliquis habeat, factum exter-
 num requiritur, ex quo caeteris erit intellectu, rem iam occu-
 patam et non amplius in communiōne esse. Factum hoc exter-
 num debet esse clarum, seu NIC. HIERONYM. GVNDLIN-
 GIVS ¹⁾ recte monet, (etsi eodem loco in sequentibus non aequè
 bene progreditur,) et dicitur apprehensio, quae corpore et
 animo simul fieri debet, nam verbis tantum et solo animo, nec
 occupari res, nec occupatae rei dominium reuerti potest, puta
 in statu absoluto, id quod praecipue contra THEOPH. GERH.
 TITIVM ²⁾ et NIC. HIERONYM. GVNDLINGIVM ³⁾ modo
 laudatum obseruandum est.

§. VII.

OCCUPATIO TANQVAM RES FACTI SEMPER
 DEMONSTRARI DEBET, ALIAS QVAELIBET RES
 COMMVNIS PRAESVMITVR.

Meris, verbis et solo animo rem rite non occupari, in se-
 quentibus prolixius demonstrabo. In statu naturali
 occupatio semper est probanda, quia res semel occupata et
 non

¹⁾ GVNDLINGIVS in Iure Nat. et Gent. cap. XX. §. 12.

²⁾ TITIVS in diff. de dominio in rebus occupatis vltra possessionem
 durare Lips. 1704. habita.

³⁾ GVNDLING in GVNDLINGIANIS part. XXXI. Obs. I. et
 idem in diff. de rei vindic. ex Iure Romano et patrio, Halae
 1726. habita.

non rursus derelicta, porro occupari, sine iniuria, non potest. Singulis enim in omnia competit potestas, cuilibet rem occupare sibi que habere licet; quid itaque, iure suo quis vitur? occupat rem? possessionem acquisiuit et nemo, nisi is, qui potius ius habet, hanc rursus adimere potest. Iam vero omnium aequalis est conditio, ergo nemo, legitimo modo quaesitam possessionem, rursus auferre sine iniuria poterit. Quotiescunque igitur alter rem legitime iam esse occupatam sentit, toties ratione huius rei, non amplius potestate rem sibi habendi gaudet, potius excluditur. Sed unde alter intelliget, rem a communione esse exemptam? nonne huic, qui occupauit, incumbit probatio? Omnino, occupatio, tanquam res facti, nunquam praesumitur, is itaque, qui hanc pro fundamento iuris sui allegat, rite eam indicare et demonstrare debet, ut exinde alter cognoscat, rem non amplius in communione esse, quia alias huic semper ius aequale in res communes competit, et in dubio semper praesumitur, omnes res esse communes, donec ex facto externo contrarium euinci potest.

§. VIII.

OCUPATIO DEMONSTRATUR VEL PER CORPORALEM
POSSESSIONEM VEL PER SIGNA EXTERNA
CLARA MANUFACTA.

Haec demonstratio fit vel per corporalem possessionem, quam Graeci κατοχήν seu incubationem appellant, vel per signa externa, clara, manufacta. Sic, si actu corporali rem possideo

seu rei quasi incumbit, ea intentione, ut rem mihi habeam et retineam, cuilibet facile erit intellectu, rem iam esse occupatam. Idem procedit, si corpore quidem rem non possideo, cum *κατοχή* in multis rebus valde difficilis et fere impossibilis sit, manu tamen et industria signa quaedam, eaque clara, quibus indicat, me rem exclusis aliis possidere velle, adieci, certe his observatis iure, quod mihi competit, visor, et alius his cognitis, sine pacis aeternae turbatione, ultra rem sibi acquirere nequit.

§. IX.

QUANDO OCCUPATIONIS FACTAE DEMONSTRATIO
DEFICIT RES NEC OCCUPATUR NEC
OCCUPATA RETINETUR.

Cum itaque ad id, ut res communis esse desinat, requiratur occupatio, haec vero facti, et, aut per corporalem possessionem, aut signa externa clara, demonstranda sit, sequitur, ut nec verbis, nec solo animo, occupatio fieri, aut possessio retineri possit. Nam in utroque casu legitima occupationis probatio cessabit. Turbas, quaeso, cogites, quae inde necessario enscferentur. Quid enim, si avarus in medio mundi subsistens, pronunciaret: omnia, quae existunt, mihi occupata esse iubeo; num ideo concludendum, eum vno halitu, omnium statim rerum acquisivisse possessionem aut dominium? Porro producat alium eiusdem farinae, cuius sola mors voluptatem et emolumentum

mentum adfert heredi, hunc, inquam, producas aut produci
 singas, sane persuasus sum, eum modo perspecta et cognita
 multitudine et varietate rerum existentium, dum nimis cupi-
 ditate omnia sibi habendi sedit, statim cogitaturum esse.
 Omnes res mihi occupatas sunt. Sed hoc modo occupatio
 facta, unde probari poterit? Sane verba semel prolata, ampli-
 us audiri nequeunt, nec cogitationes alterius perspicere quis
 valet, nec cogitans ius suum precipuum demonstrare potest,
 patet itaque, quia in statu naturali, regulariter, quaelibet res
 nullius est, porro quilibet hanc apprehendere et in usum suum,
 exclusis aliis, convertere potest, nisi intelligat, rem ab alio iam
 esse occupatam et e communi ademptam, solis verbis et solo
 animo valide res occupari non posse, nam indicium, ex quo
 alter factam occupationem colligere debet, deficit, et hoc de-
 ficiente quaelibet res praesumitur communis. Eadem ex ratio-
 ne nec possessio solo animo retineri potest.

§. X.

IN STATU NATURALI ABSOLUTO, AMISSA POSSESSIONE
 AMITTITUR DOMINIUM.

Possessio, in statu naturali absoluto, per occupationem quae-
 sita, et, prout nunc descripta est, tribuit ius rem separatim
 habendi, eamque in proprium usum convertendi et retinendi.
 Prius corporali apprehensione, posterius vero corporali pos-
 sessione et signis externis manufactis acquiritur. Iam pone,

signa externa non adsunt, nec corporalis possessio, quid tunc? possessionem, quae solo animo retineri nequit, amisi, et simul ius rem separatim habendi, ius rem in proprium usum conuertendi, quod possessio tribuebat; cum itaque nil plane adsit, ex quo alius, rem occupatam esse, intelligere potest; sequitur, ut eo ipso in statum pristinum naturalem res redierit, atque possessio et dominium in iure naturali pari passu ambulet, ideoque amissa possessione amittatur dominium. Hoc tamen de iure naturali, quod absolutum seu primum, vocant, dico etiam tantum volo, nam aliter in hypothetico seu secundario, ubi pacta et modi acquirendi derivatiui occurrant, de quo infra pauca adiciam.

§. XI.

BONA FIDE SPECIFICANS, NOVAE SPECIEI PRODVCTAS
EST DOMINVS.

His praemissis, ad decisionem quaestionis (§. V.) propositae me conuerto. BONA FIDE SPECIFICANS, NUM NOVAE SPECIEI SIT DOMINVS? id, quod affirmare cogor, dominium enim, quod in pristina materia competeat, in noua specie retinet. Is, qui antea rem, animo sibi habendi, occupauerat, quem dominium pristinae materiae dicunt, possessionem rei amisit, iam vero amissa possessione amittitur dominium, sequitur ergo, ut is, qui antea sibi rem occupauit, nunc huius dominium amiserit. Porro bona fide specificans

rem

rem possidet, possessio et dominium iure naturali pari passu
 ambulant, valide itaque concludo, bona fide specificantem,
 dominum esse, nouae productae speciei. Sed quid, si prior
 rei possessor rem rursus vindicat, aut satisfactionem ab eo, qui
 bona fide possidet, postulat, nonne hic ad rem exhibendam
 iure armorum cogi poterit? Neutiquam, deficit enim argu-
 mentum cogens, quo rem meam a bonae fidei possessore vi ar-
 morum repetam. Quae Nicol. Haron, GYNDLINGIUS¹⁾
 monet, me non conuincunt.

§. XII.

QUI MATERIAE DOMINUS ERAT REM VINDICARE AUT
 SATISFACTIONEM EXIGERE NON POTEST A BONA
 FIDE SPECIFICANTE.

Rei vindicatio, hoc in casu, locum habere plane nequit, cum
 ea tantum domino, ex iure domini, competat, iam vero,
 qui possessionem amisit, dominus amplius non est, ergo
 nec rem vindicare valet. Sed nec satisfactionem exigere po-
 test, hanc enim laesus a laedente contendit et in casu denega-
 tionis, sique imperium Iuris naturalis contemnatur, illi datur
 ius armorum. Finge itaque bonae fidei possessorem, et con-
 sidera, num laesus et laedens adsit. Laesus dicitur is, cui, iniusta
 vi, ius perfectum ereptum est, laedens vero, qui, vi iniusta, ius
 perfectum eripit. Sane is, qui in bona fide est, iure bonae fidei
 suae

¹⁾ GYNDLINGIUS in Iure Nat. et Gent. cap. XX, §. 106, seqq.

suae videtur, legitimo modo rem sibi acquisitam, cessante
 voluntas laedendi, licet veritas alioquin opinione sit for-
 tior, ergo et omnis imputatio, omnis iniuria, eoque ipse
 vis iniusta; cum vero is, qui vi iniusta ius perfectum cepit,
 laedens denuum diei potest, sequitur, quod bonae fidei possessor
 nequiquam pro laedente haberi possit. Deinde is, qui antea
 rem possidebat, aut sua tantum culpa possessionem amisit, aut
 non; si prius? laesus non est, sibi enim id, quod detrimen-
 sentit, imputare debet; altero casu, si sine culpa possessionem
 amisit, pro laeso quoque haberi nequit, quia, si de bonae fidei
 possessore sermo est, omnem vim iniustam cessare puto, quae
 tamen necessario ad laesionem requiritur. Desuper nulla sibi
 causa, cur possessor bonae fidei infortunium respiciat magis
 sustinere debeat, quam primus possessor, prout THEOPH.
 SAM. TREYERVS *) docet.

Pater itaque ex his, bona fide specificantem, nullo modo
 ad satisfactionem, seu, ut rem restituat, cogi posse, ergo et do-
 minum esse, materiae pristinae pariter ac nouae speciei, quam
 ex materia illa confecit. Ideo vero nouae speciei dominus
 non est, quia ex rudi materia speciem produxit; sed potius,
 quia bona fide possessionem, et cum ea simul dominium, ade-
 prus est.

§. XIII

*) TREYERVS In not. ad PVFEND. de Offic. H. et Ciu. Lib. I.
 cap. XII §. 3.

§. XIII.

QVI MALA FIDE POSSESSIONEM REI ACQVIRIT HVIVS
SIMVL FIT DOMINVS

ILLE TAMEN QVI ANTEA ERAT DOMINVS IVS
ARMORVM EX LAESIONE COMPETIT

Iam ad alteram quaestionem: Rem alienam mala fide quis possidet, quaeritur: num is, dum nouam ex hac materia produxit speciem, huius dominium, propter suam industriam adhibitam, acquirat? Priusquam dico, quid sentio, inquirendum esse mihi videtur: num malae fidei possessor, rei, quae alterius fuit, cum possessione simul dominium acquirat? et putarem. Audias virum satis celeberrimum CHRIST. HENR. BREVNINGIVM: *) qui, *ita concludo, inquit, amissa possessione, amittitur dominium. Sed Paradoxon videri, baud dubito; Finge enim tibi vi eripi possessionem: an ereptum simul iudicabis dominium? affirmo; ita tamen, ut si vis illata sit et sic iniuria, inferens ille iam hostis factus, obindeque pari ratione tanquam hostis non modo a me hostiliter tractandus, sed possessio rei meae vindicanda, qua denuo acquisita, denuo quoque dominium acquisitum esse arbitror. Haec ergo vindicatio non ex ipso dominio adhuc penes me existente prouenit, sed et illata iniuria et vis causae sunt primae, ubi quam satisfactio a laedente exigitur.* Sane huius sententiae,

C

in

*) BREVNING. in diss. de praescriptione liberis gentibus incognita cap. III. Lipsiae 17; 2. habita.

in statu naturali absoluto, album calculum adiiciendum, esse, nullus dubito, nam amissa possessione, amittitur ius rem retinendi et in meum commodum, aliis exclusis, conuertendi, quippe quod proprie possessio in iure naturali producit. Sed contrarium forsitan aliquis ex eo euincere tentabit: si res rite occupata, possessioque rite quaesita, nemo iusto modo acquisitam possessionem seu dominium, sine iniuria et sine pacis externae turbatione, eripere potest, quia in statu naturali aequalis omnium est potestas rem apprehendendi, separatimque habendi, et semel possessione adepti, melior est conditio possidentis; Bene quidem, nemo huic, qui rem iusto modo possidet, iniusto possessionem eripere potest, attamen si nihilominus alter iniusto modo alterum a iure, quod huic ex possessione competit depellit, hic possessionem et simul dominium amittit, quia amissa possessione, solo animo, sine pacto, dominium retineri nequit, ille vero dominium et possessionem iniusto modo adipiscitur, eoque ipso pacem externam turbat, et ideo contra hunc, tanquam hostem, competit ius armorum, quo eum adigere possum, ut satisfactionem praestet, et rem eiusque dominium restituat, id quod optime CHRIST. HENR. BREVNINGIVS y) his verbis monet: *Haec rei vindicatio, non ex ipso dominio penes me adhuc existente, prouenit, nam hoc simul cum possessione exspirat, sed potius ex laesione, ex iniuria et vi mihi illata.*

§. XIV.

y) BREVNINGIVS loc. laudato.

§. XIV.

MALA FIDE SPECIFICANS SPECIEI EST DOMINVS
 IS VERO QVI ANTEA ERAT DOMINVS IURE ARMORVM
 OB VIM INIVSTAM GAUDET

His praesuppositis, principalem quaestionem decidere, facile erit. Is qui mala fide rem alienam possidet, ex eaque, sua industria, nouam producit speciem, ideo, quia possidet, fit dominus, attamen, quia iniusto modo et sine iure possessionem adeptus est, simulque hoc factum, ex quo alter non leuem sentit laesionem, ei imputari potest, contra hunc iure naturali, ob pacem turbatam, ius armorum datur, quo is, qui antea iure possidebat, satisfactionem exigere et specificantem, vt rem, eiusque dominium restituat, cogere potest.

§. XV.

IN STATV NATVRALI HYPOTHETICO DOMINIUM
 ET POSSESSIO SEPARARI POSSVNT
 POSSESSOR PACTITIVS MALA FIDE SPECIFICANS
 SPECIEI DOMINVS NON FIT

Dixi supra §. X. in iure naturali hypothetico, possessionem et dominium non prorsus esse vnum idemque, nam factis hominum, pactis scilicet, naturali iuri robur addi, angustiae eius laxari, et ius, quod alias corporali detentione finitur, animo conseruari potest. Quid itaque tunc dicen-

20

dum: Si quis possessionem solam alienae materiae acceperit et alter pactum adiecerit, se solo animo dominium retinere, ideoque hoc ab illa separare velle, num ille, qui mala fide novam speciem producit, exinde erit dominus? Nego, specificatione enim sola dominium alicuius rei, iure naturali, acquiri nullo modo potest, in statu quidem absoluto, sola possessio tale ius, quod in civitate dominium audit, tribuebat; tam vero pactum accedit, quo constitutum, ne possessio tale ius tribuat, quid tunc? scilicet dominium, quod alter pacto retinuit, omnino est separandum, titulus erit validus aduersus eos, quibuscum pactum interpositum est, et ex capite domini satisfactio exigi, resque ipsa, a specificante mala fide, vindicari potest. Per tale pactum, ius perfectum accipit, ut rem suam reperere possit; alter eodem pacto perfecte est obligatus, ut rem restituat: nemini vero invito ius perfectum, sine iniuria, eripi potest, ergo etiam huic, qui solum dominium habet, hoc nullo modo invito, sine iniuria, eripi potest, et possessor talis nolens vi armorum ad rem restituendam adigi potest.

§. XVI.

DOMINVS REI MALA FIDE SPECIFICANTEM
INDEMNEM PRAESTARE NON TENETUR
EX REGVLIS IUSTITIAE

Ips, qui ex pacto nudam possessionem alienae materiae tantum habet, et ex hac novam producit speciem, indistincte restituere hanc tenetur. Dominus, qui rem vindicat, nec speci-

cificantem indemnem praestare, aut huic damnum ratione operae, artis et industriae, quam adhibuit, refarcire obligatione perfecta tenetur. Consuetam formulam plerumque recentiores cum veteribus recitant: *Nemo debet cum damno alterius fieri locupletior*; prout nominatim NIC. HIERON. GVNDLINGIVS²⁾ philosophatur. Verum enim vero haec regula aequitatem simul concernit, in iure naturali cogente autem non de hac, sed de iustitia tantum, seu de officiis erga alios, quae ex iure perfecto descendunt, agitur, ergo et hic eam regulam, eatenus, quatenus denegationem iuris perfecti non comprehendit, exulare puro.

§. XVII.

IN IURE NATVRALLI VBI NON IVS IBI NEC OBLIGATIO

Dominum rei perfecte non esse obligatum, ut specificantem indemnem praestet, sequentibus demonstrari potest: In regula infallibile est illud iuris naturalis axioma: Vbi obligatio, ibi altera parte ius est, et vbi ius, ibi semper obligatio, adeo ut superflua sit NIC. HIERON. GVNDLINGII²⁾ limitatio. Si igitur dominus obligatus esse debet, ut damnum refarciat, specificans iure perfecto gaudeat, necesse est, quod dominum in casu contrario vi armorum cogere potest, nam vbi non ius, ibi nec obligatio.

§. XVIII.

2) GVNDLINGIVS in iure Nat. et Gent. cap. III §. 105.

2a) Idem in iure N. et G. cap. I §. 57.

§. XVIII.

OBLIGATIO CONNATA PERFECTA DEFICIT RATIONE DOMINI ET IUS PERFECTVM CONNATVM RESPECTV SPECIFICANTIS

Iura perfecta sunt vel connata, vel acquisita, et inde obligationes perfectae vel connatae vel acquisitae; inquirendum itaque, num ratione specificantis ius connatum et ratione domini obligatio connata adsit. Neutrum adesse, affirmare non debito; nam quoad ius, nemo quidem in bonis fortunae laedi debet et quilibet perfecte obligatur, ne alterum laedat, at tamen de iis bonis fortunae hoc tantum intelligendum est, quae iusto modo possidentur, desuper nequitquam inde sequitur, ut alter mihi res et operas suas obtrudere, eoque ipso me inuitum sibi obligare possit.

§. XIX.

NEC IUS SEV OBLIGATIO ACQUISITA PERFECTA DOMINVM AD AESTIMATIONEM PRAESTANDAM ADIGIT

Multo minus ex iure seu obligatione, acquisita dominus ad operarum aestimationem praestandam adigi potest, deficit enim duorum consensus et pactum, quo dominus operarum solutionem promisit; iam vero nemini tale ius competit, nec aliter, nisi ex pacto, quod accedit, obligatus est, sequitur ergo, ut nec specificans ex iure vel connato, vel acquisito operae

opere et industriae suae aestimationem exigere possit, nec dominus, viroque modo, perfecte ad damnum refarciendum obligatus sit. Dominus itaque rem suam, cum accessione, quae salua materia statim separari nequit, vindicat. **NIC. HENON. GYNDLINGII** ^{bb)} distinctio inter impensas necessarias, viles et voluptuarias omnino non admittenda est, frustra enim in iure naturali cogente, vii puto, ad aequitatem prouocat, vbi iustitia aliud praecipit.

§. XX.

IN STATV HYPOTHECICO NATVRALI TERTIVS BONA FIDE SPECIFICANS SPECIEI EST DOMINVS

Tandem ad tertium bonae fidei possessorem: Dominus, alteri solam possessionem rei suae concedit, sibi vero dominium pacto retinet; is, qui possidet, amittit possessionem, tertius quidam, bona fide, eam acquirit, quaeritur: an hic nouae speciei sit dominus, quam ex hac materia producit? Non dubito idem, quod supra de bonae fidei possessore dictum est, hoc loco quoque affirmandum esse. Optime vir Iurisconsultissimus **IO. GOTFR. SAMMET** ^{cc)} ait: *deficit argumentum cogens, quo rem meam a tertio bonae fidei possessore vi armorum reperam.* Hic enim, simul cum possessione, dominium accipit, quippe

^{bb)} **GYNDLINGIVS** in iure Nat. et Gent. cap. XX. §. 105.

^{cc)} **SAMMET** in exercit. I. recept. lectionum ad **IACVIVM**, in corollario sub finem adiecto.

quippe quod in statu naturali non, nisi pacto, separari potest, iam vero pactum, quo dominus prior dominium sibi referuat, contractus tantum concernit, scilicet qui pactum interposuerunt, et aliamque obligare non potest, ergo nec tertium habere potest. Hic itaque, ideo, quia possidet, novae speciei erit dominus.

§. XXI.

Sic iudico, quaestiones de Specificatione, ex iuris naturalis principiis decidendas esse. An recte? iudicent alii. Sin minus? meliorem doceant, refutentque ea, quae dicta sunt, quod liberrime concedo, si modo iure et ex iustitiae regulis id fiat. Alias enim praestantissimum et notatu dignissimum ANTISTII LABEONIS^{cc)} effatum cogitent:

SVVM QVEMQVE IVDICIVM HABERE.

dd) Conf. FRID. LVD. S. R. I. Comes in SOLMS etc. in diff. de Maioratu loco laud.

ee) SVETONIUS in vita AVGVSTI cap. LIV.

